

Chương thứ 39

CHÂN MẠO NHỤC NHÂN

Huyền Không tịnh thất tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những

táng cây tùng bao bọc. Với kiến trúc theo hình chữ ?môn?. Hai dãy nhà hai bên, gắn kết với gian chính sảnh, vây lấy khoảng sân tràng phía trước, với những hòn giả sơn mang đủ dáng lập lánh của con người.

Từ ngoài tam quan theo con đường độc đạo trái sỏi như hai hàng tượng đá sống động như con người hoá thân thành. Toà tịnh thất trông thật uy nghiêm và trang trọng. Ngay phái trước gian đại diện chính sảnh là hai hàng cò phướn rũ xuống.

Bóng nhật quang vừa chìm xuống, Như Băng và Thiên Tổng đã xuất hiện ngay trước cửa Tam Quan. Ánh dương quang của vòng nhật môn hắt từ phía sau đến, để chồng bóng của hai người vào với nhau làm một trái dài trên độc đạo dẫn vào Huyền Không tịnh thất.

Như Băng và Thiên Tổng dừng bước trước ngưỡng ngôi tam quan. Hai người đồng hướng mắt nhìn về phía toà đại diện tịnh thất nơi để bàn hương án.

Thiên Tổng nhìn Như Băng. Y chờ đợi sự phán bảo của nàng .

Như Băng nói:

- Chúng ta vào.

Thiên Tổng gật đầu.

Hai người cùng sánh bước theo độc đạo tiến thẳng đến toà đại diện. Họ đứng dưới những bậc tam cấp. Sự vắng lặng của Huyền Không tịnh thất nhanh chóng bị xáo trộn. Hai mươi đạo sĩ vận trường bào lướt ra, đứng hai bên bàn hương án.

Cửa tịnh thất dịch chuyển mở rộng ra. Trong tịnh thất Huyền Không đạo trưởng ngồi kiết đà trên bồ đoàn. Trước mặt là một cái chảnh cây. Trên chảnh cây có hai ngọn bạch lập chập chờn, cùng một bát nhang có nén hương đang toả hương nghi ngút.

Như Băng và Thiên Tổng bước lên những bậc tam cấp tiến vào đại diện tịnh thất. Hai người đến trước mặt Huyền Không đạo trưởng. Lão đạo sĩ Huyền Không tịnh thất vẫn nhắm hờ hai mắt chòm râu đen mượt rũ xuống tận ngực.

Như Băng trầm giọng nói:

- Huyền Không đạo sĩ đã biết chúng tôi đến?

Huyền Không đạo trưởng từ từ ngẩng mặt nhìn lên.

- Bản đạo đã nhận được huyết thư của các người.

Như Băng mỉm cười.

- Đạo trưởng đã chuẩn bị cho mình rồi chứ?

- Bần đạo đã chuẩn bị bồi tiếp các người.

Huyền Không đạo sĩ bắt ấn quyết rồi phán lệnh:

- Thất Tinh đại trận pháp.

Ngay lập tức hai mươi vị đạo sĩ trẻ tuổi đồng loạt nhích động thân pháp chạy kết thành một vòng tròn vây quanh Như Băng và Thiên Tổng và cả Huyền Không đạo trưởng.

Như Băng nói:

- Thế còn Ty thổ chuyển luân thần châu đâu?

- Hai người hoá giải được Thất tinh đại trận pháp, bần đạo mới chấp nhận bồi tiếp hai người.

Huyền Không đạo trưởng nói xong bất ngờ võ chưởng xuống sàn tịnh thất. Thân ảnh lão như cánh diều cắt một đường vòng cung rồi khỏi vòng vây của các đạo sĩ. Thân ảnh lão là đà lướt lên trên chiếc ngai có thành tựa khắc hình hồ bát quái.

Huyền Không đạo trưởng cầm chiếc cờ trắng phất mạnh một cái rồi nói:

- Khai trận?

Ngay lập tức vòng tròn đạo sĩ dịch chuyển nhanh chưa từng thấy. Nhân dạng của những đạo sĩ giờ chẳng khác những chiếc bóng nhập nhoạng trong tầm mắt của Như Băng và Thiên Tổng.

Như Băng và Thiên Tổng cùng đầu lưng lại với nhau. Cả hai đứng bất động như hai pho tượng. Họ dõi mắt nhìn theo sự dịch chuyển của vòng đạo sĩ.

Như Băng nói:

- Kiếm của Thiên Tổng huynh phải dụng bao nhiêu chiêu?

- Một chiêu.

Như Băng lắc đầu.

- Không?

- Nàng muốn bao nhiêu chiêu?

- Bốn mươi chín chiêu trong một thức.

- Quá chậm? Có là cách chiêu thức của những kiếm khách tầm thường.

Những kiếm khách đó không thể hoá giải được Thất tinh trận pháp của Huyền Không. Thiên Tổng không phải là kiếm khách tầm thường nên không thể chia chiêu và thức như những kiếm khách tầm thường.

- Ta hiểu ý nàng.

- Huynh làm được.

- Bất cứ điều gì trên đời này.

- Thế thì Thiên Tổng huynh còn chờ gì nữa?

Trong khi Như Băng và Thiên Tổng đối đáp thì vòng tròn của hai mươi vị đạo sĩ trẻ siết dần lại.

Như Băng mím hai cánh môi, nàng bất ngờ quát lớn.

- Xuất chiêu.

Cùng với lời nói đó, Như Băng vỗ thẳng hai đạo phách không chuông vào vòng những vị đạo sĩ. Hai đạo phách không chuông của nàng phát ra thì màn ảnh kiếm đỏ ối cũng xuất hiện. Màu huyết kiếm đỏ ối bao trùm lên vòng tròn đạo sĩ.

Màn huyết kiếm khiến cho Huyền Không đạo sĩ phải giựt mình.

Lão thộp lấy ngọn hắc kỳ vung lên nhưng chưa kịp nói thì Như Băng đã lướt đến trước mặt lão sau khi hai đạo phách không chuông của nàng vỗ tay vào vòng tròn thất tinh trận pháp.

Huyền Không đạo sĩ dùng ngay ngọn hắc kỳ đâm tới Như băng.

Như Băng chẳng chút e dè, dựng ngọc thủ đỡ thẳng vào ngọn hắc kỳ đó. Chát?

Như Băng bật lại hai bộ.

Ngay giữa trung tâm bản thủ của nàng, một vòi máu phun ra, nhưng thời khắc giao thủ với Như Băng khiến cho Thất tinh trận pháp của Huyền Không đạo trưởng không kịp chuyển hoá theo thế trận. Sự chậm trễ đó dù chỉ xảy ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng màn ảnh kiếm đỏ ối của Thiên Tổng đủ biến hai mươi đạo sĩ trẻ thành những phế nhân.

Tất cả đạo sĩ Huyền Không tịnh xá đều đổ rạp xuống sàn gạch. Tất cả ôm lấy cước pháp trái của mình mà rên rỉ. Máu tươi đỏ gian đại diện chính sảnh.

Thiên Tổng trở kiếm chúc xuống đất.

Huyền Không đạo sĩ đứng thừ ra.

Như Băng ôm lấy hữu thủ cầm máu. Nàng nhìn Huyền Không đạo sĩ.

- Thời khắc của lão đến rồi.

Huyền Không đạo sĩ lòn tay ra sau chiếc ngai rút thanh trường kiếm hoành ngang ngực.

Lão gằn giọng nói:

- Bản đạo không dễ buông kiếm như các ngươi tưởng đâu.

Huyền Không đạo trưởng vừa nói vừa bất ngờ vung kiếm chém xả vào bức hoành phi sau lưng. Ngay lập tức từ trên nóc đại điện một tấm lưới khổng lồ chụp xuống.

Tấm lưới khổng lồ chụp xuống hoàn toàn bất ngờ với Như Băng, nhưng với Thiên Tổng thì chẳng bất ngờ chút nào. Lỗ tai y như thể nghe được sự biến đó, nên thanh huyết kiếm tạo ngay một màn ảnh kiếm đỏ ối ngăn tấm lưới không lồ trên đầu.

Những tưởng đâu ngọn huyết kiếm của Thiên Tổng sẽ xé nát màn lưới của Huyền Không đạo trưởng nhưng màn lưới khổng lồ chẳng suy suyển gì trước những chiêu kiếm uy mãnh của Thiên Tổng.

Mọi sự diễn biến ra thật nhanh, rồi kết thúc khi màn lưới gói gọn Như Băng lẫn Thiên Tổng.

Huyền Không đạo trưởng vuốt râu phá lên cười cuồng nhiệt. Lão vừa cười vừa nói:

- Thiên sứ bóng tối? ngày tàn của nhà đầu đến rồi.

Huyền Không đạo trưởng bước đến bên Thiên Tổng và Như Băng đang bị gói trong tấm lưới đó. Lão trầm giọng nói:

- Nha đầu và Trương Thiên Tổng có thể hoá giải được Thất tinh đại pháp của bản đạo nhưng sao thoát được Thiên võng của Huyền Không tịnh thất. Huyền không đạo trưởng vừa nói vừa điểm mũi kiếm vào vùng thượng đẳng của Như Băng. Lão cười khẩy.

- Nha đầu? Không ngờ đến Huyền Không tịnh xá là tự dẫn xác đến chứ? Những tướng đầu Như Băng sẽ sợ hãi trước cái chết chập chờn ngay trước mặt, mà ngược lại cát tràng tiểu ngạo khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Huyền Không chân tử đạo sĩ thúì? Trên thế gian này còn ai đề tiện hơn lão không? Có lẽ trước đây lão đã từng giở thủ đoạn đề tiện này để hại Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Huyền Không chân tử nói:

- Nếu nói về thủ đoạn thì bản đạo là người có thủ đoạn nhất trong Thập ác năm xưa. Nếu không có bản đạo với những bầy rập trùng trùng điệp điệp thì sao công phá được đoàn quân binh hộ tống cho Khai lộ sứ Hàn Thiết Quân.

Huyền Không chân tử nghiêm mặt nói:

- Nha đầu? Người là gì của Hàn Thiết Quân?

Hừ nhạt một tiếng Như băng nói:

- Giết thì cứ giết? Xem như lão đạo sĩ thúì đã thoát được cái hoạ của mình rồi đó.

Huyền Không chân tử suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bản đạo chưa muốn giết nha đầu đâu. Đối với bản đạo muốn giết nha đầu lúc nào không được. Giết nha đầu đối với bản đạo thật ra còn dễ như lấy đồ trong túi áo mình.

Lão nói rồi rút trường kiếm lại.

Bất thành linh Huyền Không chân tử buông tiếng thở dài như sự nhớ ra điều gì đó. Lão nhìn xuống Như Băng và Thiên Tổng.

- Bản đạo nhớ hình như hai người có một vị bằng hữu Hoàng Thiệu Hoa đi kiếm khách mà? Sao y không đi cùng với hai người?

Mặt Như Băng sa sầm. nàng gằn giọng nói:

- Như Băng chẳng có bằng hữu nào cả. Đừng nhắc đến Hoàng Thiệu Hoa. Huyền Không chân tử cau mày.

- Tại sao không nhắc đến Hoàng Thiệu Hoa. Bộ nha đầu sợ y cũng rơi vào tình trạng như ngươi và Thiên Tổng tôn giá đây sao? Hãy nói cho bản đạo biết, Thiệu Hoa đang ở đâu?

- Lão tự đi mà tìm gã.

Huyền Không chân tử hừ nhạt một tiếng.

- Thôi được? Nha đầu không nói? Bản đạo tự đi tìm vậy.

Huyền Không chân tử vượt râu nhìn Thiên Tông nằm co quắp trong màn lưới Thiên Võng. Thiên Tông nhìn trả lại bằng ánh mắt khe khẽ lạnh lùng. Hai cánh môi y mím lại như thể không muốn nói câu nào với Huyền Không chân tử.

Huyền Không chân tử nhìn Như Băng và Thiên Tông một lần nữa rồi phán lệnh cho bọn đạo sĩ đang ngồi trên sàn Huyền Không tịnh thất.

- Canh chừng hai người này cho ta.

Nói rồi, Huyền Không chân tử quay bước theo cửa hậu rời gian đại diện chính sảnh. Lão theo hành lang đi luôn một mạch đến gian biệt thất của mình.

Huyền Không chân tử đẩy cửa biệt thất.

Trong biệt thất của lão, Quách Trụ trong bộ y phục chủ nhân Nhục Nhân đứng chấp tay sau lưng, ngắm nhìn đoá hoa mẫu đơn cắm trong tịnh bình, để trên kệ.

Huyền Không chân tử bước vào.

Lão bước đến sau lưng Quách Trụ.

- Bần đạo đã làm xong phận sự của mình.

Quách Trụ quay lại.

Y nhìn Huyền Không chân tử bằng ánh mắt rờn rợn.

- Đạo trưởng làm khá lắm.

- Người giải độc Nhục nhân cho bần đạo chứ?

Quách Trụ khoanh tay trước ngực.

- Đạo trưởng mới chỉ làm được có nửa phần công việc thôi.

- Thế người còn muốn bần đạo làm gì nữa?

- Hoàng Thiệu Hoa.

Huyền không đạo trưởng vượt râu.

- Hoàng Thiệu Hoa không cùng đi với Thiên Tông và Như Băng.

- Nhưng y sẽ đến.

- Bằng cách nào người dẫn dụ y đến Huyền Không tịnh thất?

Quách Trụ thả tay xuống, bước đến ngắm nhìn cánh hoa mẫu đơn rồi nói:

- Bằng cách nào đạo trưởng không cần biết? Nhưng khi y đến Huyền Không tịnh thất? Bần toạ muốn lão đạo trưởng phải tóm được hãn như tóm một con cá nằm trong lưới.

Huyền Không đạo trưởng nói:

- Bắt tiểu tử Hoàng Thiệu Hoa kia với bần đạo chẳng khó đâu. Bần đạo chỉ sợ?

Quách trụ cầm lấy cánh mẫu đơn nhìn lại Huyền không đạo trưởng. Y đưa cánh hoa lên mũi ngửi rồi nói:

- Lão sợ bần toạ sẽ không trao giải dược Huỷ Nhục cốt cho lão đạo chứ gì?

Huyền Không đạo trưởng gật đầu.

- Đúng. Bần đạo sợ người sẽ không giữ lời.

Quách Trụ lắc đầu.

- Chỉ có bốn toạ được quyền hoài nghi con người và không muốn bắt cứ ai hoài nghi bốn toạ. Đạo trưởng biết chứ?

Huyền Không chân tử buông tiếng thở dài.

- Chừng nào người mới giải được Huỷ Nhục cốt cho bản đạo?

Quách Trự lột chiếc mũ trùm đầu ra sau lưng. Y phơi bộ mặt đầy những khối thịt đỏ ối, lở loét cho Huyền Không chân tử thấy, rồi buông một câu thật lạnh lung.

- Hình như đã đến thời khắc đạo trưởng phải dùng giải được Huỷ nhục cốt rồi đó.

Lời còn đọng trên miệng Quách Trự thì Huyền Không đạo trưởng nhăn mặt. Cùng với cái nhăn mặt đó, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt lão.

Lão bặm môi, chỏi tay lên mặt bàn nhưng tay lão cứ run bần bật.

Huyền Không đạo trưởng gượng nói:

- Đã đến thời khắc bản đạo cần rồi.

Quách Trự cười khẩy.

- Bốn toạ nói đúng chứ?

Huyền không chân tử gật đầu.

- Đúng? Quách Trự? người nói đúng? Đúng lắm?. Đã đến thời khắc bản đạo cần giải được Huỷ Nhục cốt của lão độc nhân.

Quách Trự khề gật đầu, từ tốn nói:

- Đạo sĩ cảm giác trong xương sống của đạo sĩ thế nào?

- Nhức nhối, đau đớn và ớn lạnh như thể có bầy giòi chui nhưng nhức đang bò trong đó.

- Ờ? Phàm những ai trúng Huỷ Nhục cốt của độc nhân đều như vậy cả.

Nếu không có giải được của Độc Nhân Tây Phong.

- Bản đạo biết.

Quách Trự gật đầu.

- Biết thì tốt. Bốn toạ không cần nói ra nhưng chắc chắn đạo trưởng đã cảm nhận tất cả những gì đau khổ nhất của người trúng phải huỷ Nhục cốt lâu ngày chứ?

- Sống không bằng chết. bản đạo còn sống đến được đến ngày hôm nay là nhờ có giải được của độc nhân sư tôn của người.

- Chắc đạo trưởng đau đớn lắm.

- Đau đớn lắm.

- Nếu như không có giải được của sư tôn , đạo trưởng sẽ ra sao?

- Chết còn sướng hơn là sống.

Huyền Không đạo trưởng nói mà không ngừng dùng ống tay áo lau lớp mồ hôi rịn ra trên mặt lão. Lão thều thào lặp lại.

- Chết còn hơn sống.

Quách Trự gật đầu.

- Bốn toạ cũng nghĩ như đạo trưởng. Bởi bốn toạ đã từng tưởng thưởng lắm sự đau khổ của Huỷ Nhục cốt rồi. Bốn toạ biết đạo trưởng đau đớn

lắm, nhưng nếu đạo trưởng còn hoài nghi bốn toạ thì đừng bao giờ đòi hỏi giải được Huỷ Nhục cốt.

- Ta sẽ không hoài nghi ngươi? ta hứa.

Huyền Không chân tử thốt ra câu nói đó mà hai chân cứ run cầm cập chẳng khác nào người đang lên cơn phong hàn chực ngã quỵ xuống.

Quách Trụ bước đến đặt lên bàn một gói giấy hồng đào.

Huyền Không chân tử run rẩy chụp lấy gói giấy hồng đào nhưng Quách Trụ giật lại.

Huyền Không chân tử sững sờ nhìn Quách Trụ.

Quách Trụ mỉm cười.

- Đừng hấp tấp như vậy? tất cả đều sẽ thuộc về đạo trưởng, nhưng muốn có nó hãy quỳ xuống bái Quách Trụ làm chủ nạpn.

Huyền không chân tử lau mồ hôi trán run giọng nói:

- Quách Trụ? Dù sao? bản đạo cũng là một trong thập đại ác nhân, bằng hữu của Độc Nhân Tây Phong. Ngươi phải gọi bản đạo bằng thúc thúc.

Quách Trụ lắc đầu chỉ vào mặt mình.

- Khuôn mặt của Quách mỗ đã trả ân trả nợ cả rồi. Giờ Quách mỗ sẽ là chủ nhân Nhục nhân địa, còn đạo trưởng là Nhục nhân.

- Ngươi?

Quách Trụ sa sầm mặt.

Thấy bộ mặt sa sầm của Quách Trụ, Huyền Không chân tử im bất chẳng dám thốt lời nào nữa.

Quách Trụ nói:

- Đạo trưởng là Nhục nhân sẽ có giải được Huỷ nhục cốt, bằng như muốn làm thúc thúc của Quách mỗ thì hãy chấp nhận sự đau đớn trong xương tuỷ của đạo trưởng.

Huyền không chân tử run rẩy toàn thân như người đang lên cơn sốt lạnh không sao kềm chế được mình. Hai hàm răng của lão đánh vào nhau tạo ra những âm thanh lộp cộp.

Huyền Không chân tử nói:

- Bản đạo? Bản đạo không chịu nổi nữa.

Quách Trụ đứng dưng nói với Huyền không chân tử.

- Không chịu nổi thì hãy quỳ xuống để mãi mãi trở thành nhục nhân của Nhục nhân địa.

Huyền Không chân tử nhìn Quách Trụ bằng ánh mắt đờ đẫn, van xin và cầu khẩn.

Mặc nhiên với ánh mắt khốn khổ của Huyền Không chân tử. Quách Trụ nói:

- Đạo trưởng không tiếp nhận phán lệnh của Quách mỗ?

- Ta? Ta?

Huyền Không chân tử không thể nói hết lời mà từ từ khụy gối quỳ xuống ngay trước chân của Quách Trụ.

- Bàn đạo chấp nhận.

Quách Trụ cười khùng khục rồi nói:

- Đã là nhục nhân thì mãi mãi sẽ là Nhục nhân.

Huyền Không chân tử cúi gằm mặt nhìn xuống mũi giày của Quách Trụ như một kẻ cam phận với định số mà họ Quách đặt lên vai lão.

Quách Trụ giờ gói giấy hồng điều từ từ rắc giải được Huỷ nhục cốt xuống tay Huyền Không chân tử. Bột rắc đến đâu, Huyền Không chân tử liếm ngay đến. Khi giải được Huỷ nhục cốt rưới lên mũi giày của Quách Trụ, Huyền Không chân tử cũng chẳng chút nề hà mà thè lưỡi liếm.

Quách Trụ điềm nụ cười mỉa nói:

- Như Bằng, Thiên Tống, Hoàng Thiếu Hoa ? Các người rồi đây cũng chỉ là những Nhục nhân trong tay Quách Trụ.

Hết chương 39